

og netop for Forretningsmænd, som i disse 3 Riger ikke lære hinandens Sprog, men benytte deres eget Sprog i Forretningsforbindelse indbyrdes. Jeg tillader mig derfor at henstille til Regeringen, om den ikke vilde finde det rigtigt — det maatte vel nærmest blive den højtærede Udenrigsminister, der skulde sætte sig i Bevægelse efter Forhandling med den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet — at sætte sig i Bevægelse for at faa en Overenskomst mellem de 3 Riger, hvorved der blev sammensat en lille Kommission af Sprogmand fra hvert Land til Indførelse af Regler, hvorefter Reformer i Retskrivningen i de 3 nordiske Riger blev gennemførte med saa stor indbyrdes Lighed, som muligt var, for at lette den gensidige Læsning af de 3 Sprog. Jeg henstiller dette.

Det er, som sagt, kun nogle Lovgivningsimpulser, nogle Administrationsenheder, jeg har tilsigtet ved disse Bemærkninger. Jeg tillader mig til sidst at nævne en lille Sag, der paa sit snævre Omraade har en Del Interesse og fortjener Opmærksomhed. Det er i mange Forhold nødvendigt for en Mand at skaffe Attest for, at han ikke er straffet. Det er navnlig nødvendigt for Arbejdere, men det kan ogsaa blive nødvendigt for andre Samfundsklasser, særlig dog for de Arbejdere, som søge Arbejde udenfor vort Land. Efter vor Lovgivning skal man, for at faa Attest for, at man ikke er straffet, betale til det offentlige 3 Kr. 90 Øre. Det kan gaa for en Embedsansøger — han vil dog i Regelen ikke have Trang dertil, og skulde han have Trang dertil, vil det ikke spille nogen særdeles stor Rolle for ham —, men for en Mand, som lever af det elementære Arbejde og kun har i egentligste Forstand Haandens Arbejde til at skaffe sig Brød, er dette, at han, hver Gang han skal skaffe sig en saadan Attest, skal betale 3 Kr. 90 Øre, altid noget, og det er i ethvert Tilfælde i høj Grad uretfærdigt. Der har nylig foreligget for mig et Tilfælde, hvor en saadan Mand blev nødsaget til at skaffe sig 4 Straffeattester. Fire Gange 3 Kr. 90 Øre for en Arbejder er en lille Kapital, og det er en saa fuldstændig uretfærdig Skat, at hvis vi ikke kunne regne med en nær forestaaende almindelig Retsplejereform ledsaget af en Reform af vore Retsafgifter, tror jeg, der vil være Anledning til — og jeg vil bede ærede Medlemmer ikke blive alt for forbavsede, om jeg skulde inklade mig derpaa — at fremkomme med et Forslag, der afskaffede denne Beskatning, som i Regelen

gaar ud over Arbejderne, en Beskatning for Fremskaffelsen af en Tilkendegivelse om, at vedkommende ikke har været straffet.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte min Deltagelse i Finanslovens 1ste Behandling.

N. Neergaard: Det skal kun blive faa Bemærkninger, jeg har at gøre angaaende Finanslovforslaget. Det er gammel Praksis, at det først er ved 2den Behandling, vi foretage en detailleret Drøftelse af Finansloven, og da ere vi ogsaa i alle Retninger langt bedre rustede til at tage fat.

Jeg skal begynde med at sige, at ogsaa jeg har naturligvis glædet mig i høj Grad over det gunstige Statsregnskab, og jeg erkender, at det er en meget stor Behagelighed for en Finansminister at kunne forelægge et saadant Regnskab. Det er ogsaa en Behagelighed for Rigsdagen at modtage det, idet det giver os adskillig videre Rammer at bevæge os indenfor, end om Regnskabet var ugunstigt. Det gunstige Statsregnskab muliggør Impulser og Fremskridt paa forskellige Omraader, som ellers maatte være udeblevne. Grundene til det overmaade glædelige Resultat ligge, som allerede sagt, først og fremmest i det Opsving, der har fundet Sted i Konjunkturerne. Dette Opsving er heldigvis neppe sluttet. Det gunstige Statsregnskab, her er aflagt, betegner neppe en Gang Kulminationen heraf. Vi tør haabe paa, at næste Statsregnskab vil vise endnu større Opgang i de Indtægter, som ere betingede af Næringslivets stærke Vækst og Udvikling. Men jeg kan ikke undlade at sige, at en væsentlig Grund til det gunstige Resultat er tillige visse Lovgivningsforanstaltninger, der ere truffne i de senere Aar. Finansminister Christoffer Hage var en meget forsigtig og, lad mig tilføje, en lidt haardhændet Financier. Han overtog Finansernes Styrelse med den Bevidsthed, som han har sagt — jeg husker ikke, om det var offentlig eller privat, men jeg er vis paa, at han ikke har noget imod at høre den Ytring gængsaget — at den største Vanskelighed for det ny System i Virkeligheden var den daarlige Finanstilstand, hvorunder det begyndte. Derfor stod det for ham lige fra Begyndelsen som en Hovedopgave for ham som Minister at forbedre denne Tilstand, og der er det, jeg mener, at han tog ret haardhændet fat. Overfor de to største Foranstaltninger, som han i saa Henseende foreslog, kunde jeg i det ene Tilfælde støtte ham, men i det andet maatte